

Jednoho večera luna jasná byla

♩ = 118

Upravil: Miroslav Lukeš

Jed - no - ho ve - če - ra _____ lu - na

jas - ná by - la, _____ vy - jdu si do po - lí, krá - čím

pod - le ro - lí až na o - kraj le - sa. _____

2. V lese bylo ticho, jen ta sova houká,
[:zahouká poprvý, zahouká podruhý, srnec z houští letí.:]
3. Strhnu pušku k líci, prst mám na spouštnici,
[:hvízdnu na dva prsty, srnec ještě větrí, nic zlého netuší.:]
4. Lesem zahřmí rána jak první hrom zjara,
[:srnec leží v krvi, počkám ještě chvíli, šup sním pak na záda.:]
5. Jdu s ním přes lučiny do naší dědiny,
[:v cestu se mi staví, dva neznámí páni, co to za znamení.:]
6. Zavěším ručnici, srnec pod pod kopici,
[:patrony do kapsy, všechno jak se patří, jdu proti myslivci.:]
7. A vy milí páni, co vy tu děláte,
[:pole neoráte, vždyť je tu nemáte, co vy tu děláte.:]
8. My jsme ti myslivci z knížecího panství,
[:čekáme na fořta, šel někam do lesa, stále se nevrací.:]
9. Šel tudy nedávno, šel tady napravo,
[:mířil ku vesnici, sedí tam v hostinci, při plné sklenici.:]
10. Konečně už přeci odešli myslivci,
[:to jsem si vám oddech, srnečka na zádech, kráčí ku vesnici.:]